



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. VER-2821/09-44

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 28, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl podle § 152 odst. 2 a § 152 odst. 5 správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, České republiky – Vězeňské služby České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. VER-2821/09-34, ze dne 21. května 2014, kterým byla účastníku řízení jako správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů za porušení povinností stanovených v § 5 odst. 2 a § 9 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a povinnost zpracovávat citlivé údaje, jen jestliže subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas, v souvislosti se zveřejněním osobních údajů zaměstnanců účastníka řízení od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 na internetové adrese www.vscr.cz/clanky/?cl_id=1083, konkrétně osobní údaje ... a ..., oba trvalým pobytem ..., a to v rozsahu informace o jejich vztahu, společné domácnosti a o tom, že těhotenství ... je rizikové, a to bez souhlasu subjektů údajů, v souladu s § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a § 45 odst. 3 uvedeného zákona uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč a dále uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč,

se zamítá.

Odůvodnění:

Správní řízení bylo zahájeno s účastníkem řízení, Českou republikou - Vězeňskou službou České republiky, se sídlem Soudní 1627/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423 (dále jen „účastník řízení“) vydáním příkazu Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. VER-2821/09-6 ze dne 8. června 2009. Podkladem pro správní řízení byla stížnost ..., která byla Úřadu doručena dne 14. května 2009. Tímto příkazem byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 20.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, čímž byla naplněna skutková podstata jiného správního deliktu podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, neboť jako správce osobních údajů svých zaměstnanců zveřejnil od 21. dubna 2009 do doby vydání příkazu prostřednictvím internetové domény na adrese www.vscr.cz/clanky/?cl_id=1083 v tiskovém prohlášení osobní údaje ..., v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním

poměru, o vztahu s ..., o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a osobní údaje ... v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním poměru a zařazení, o obsahu její stížnosti, o podezření ze spáchání trestného činu, o uložení kázeňského trestu, o vztahu s ..., o rizikovém těhotenství, o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a to bez souhlasu subjektu údajů.

Podáním odporu dne 16. června 2009 byl uvedený příkaz v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu zrušen a pokračovalo správní řízení.

Správní orgán prvního stupně dne 4. srpna 2009 vydal rozhodnutí zn. VER-2821/09-12, v němž bylo uvedeno, že účastník řízení tím, že v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009 zveřejnil od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 prostřednictvím internetu osobní údaje ... a ... v rozsahu informací o jejich vztahu, společné domácnosti a rizikovém těhotenství ..., a to bez souhlasu dotčených subjektů údajů, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 a § 9 zákona o ochraně osobních údajů a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Výrok již neobsahoval konstatování o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení dne 19. srpna 2009 rozklad, v němž namítal především to, že není správcem ani zpracovatelem osobních údajů, jejichž zveřejnění vedlo Úřad k uložení pokuty, neboť toto postavení nemá ani jako zaměstnavatel v souvislosti s existencí pracovního nebo služebního poměru. Účastník řízení dále uvedl, že údaj o rizikovém těhotenství mu poskytla sama ... a údaj o jejich společné domácnosti je údajem všeobecně známým, protože oba žijí od 4. září 2008 na společné adrese, což je známo jak ve Věznici Světlá nad Sázavou, kde oba pracovali, tak v obci ..., kde jsou hlášeni k trvalému pobytu. Dle účastníka řízení zveřejněné údaje nejsou osobními údaji chráněnými zákonem o ochraně osobních údajů s tím, že nezveřejnil žádný údaj o osobních vztazích stěžovatelů, jak se uvádí v odůvodnění rozhodnutí. Účastník řízení dále uvedl, že i kdyby byl správcem údajů, vztahuje se na jejich zveřejnění ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se jednalo o informaci nezbytnou pro ochranu jeho práv a právem chráněných zájmů během mediální kampaně vyvolané stěžovateli, přičemž zveřejněním předmětných údajů účastník dle svého názoru nikterak nezasáhl do práv na ochranu jejich soukromého a osobního života.

O rozkladu rozhodl předseda Úřadu jako odvolací orgán rozhodnutím zn. VER-2821/09-21 ze dne 22. září 2009. Napadené rozhodnutí bylo potvrzeno a rozklad účastníka řízení byl zamítnut.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu účastník řízení podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem čj. 9Ca 367/2009-34-38 ze dne 30. května 2013 výše označené rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu potvrdil a žaloba byla zamítnuta.

Účastník řízení poté podal kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem čj. 4 As 109/2013 – 48 ze dne 20. února 2014 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, rozhodnutí předsedy zn. VER-2821/09-21 ze dne 22. září 2009 a rozhodnutí Úřadu zn. VER-2821/09-12 ze dne 4. srpna 2009, a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že správním orgánem nebylo v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu ... a ... a jejich soužití ve společné domácnosti postaveno najisto, popř. v rámci řízení podrobena odpovídajícímu dokazování, zda účastník řízení vystupoval jako správce

osobních údajů. Ve správním řízení zejména nebylo vyvráceno tvrzení účastníka řízení, že z titulu svého postavení jako zaměstnavatele uvedených osob disponoval pouze údaji o adrese jejich trvalého pobytu (ohledně údajů o trvalém pobytu byl účastník řízení jejich správcem, což nezpochybňoval), nikoliv výše uvedenými údaji. Dle Nejvyššího správního soudu vzájemné vztahy zaměstnanců nejsou a ani nemohou být předmětem evidence ze strany zaměstnavatele.

Dle Nejvyššího správního soudu správní orgán porušil zákon tím, že se v odůvodnění obou rozhodnutí nezabýval charakterem údajů o vztahu mezi ... a ... a jejich soužití ve společné domácnosti, příp. ohledně této skutečnosti neprovedl dokazování. K tomu soud dále uvedl, že bez jakéhokoli bližšího zkoumání bylo správním orgánem presumováno, že tyto údaje jsou předmětem evidence účastníka řízení jako zaměstnavatele, a jako takové podléhají právní úpravě zákona o ochraně osobních údajů. Další pochybení spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že se správní orgán nezabýval i přes argumentaci účastníka řízení zdrojem těchto údajů.

Nejvyšší správní soud ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části vztahující se ke zveřejnění údaje o rizikovém těhotenství ... shledal, že i v tomto ohledu trpí rozhodnutí správního orgánu v obou stupních nedostatkem důvodů, resp. řízení před nimi absencí odpovídajícího dokazování. Správnímu orgánu vytknul, že měl být důkladnější co do odůvodnění, zda byl údaj o rizikovém těhotenství ... předmětem zpracování osobních údajů, popř. podrobit odpovídajícímu dokazování okolnost, zda účastník řízení z titulu vedení personální a mzdové agendy zaměstnanců skutečně disponoval údajem o rizikovém těhotenství nebo jen údaji o pracovní neschopnosti ..., jak účastník řízení opakovaně namítal. Dále uvedl, že správní orgán ani v tomto ohledu dostatečně nevyhodnotil skutkové okolnosti případu, konkrétně že údaj o rizikovém těhotenství byl účastníkem řízení do tiskové zprávy zařazen v reakci na nařčení prezentované ve vysílání televize Nova a k osvětlení, že ... byla v dané době dlouhodobě nepřítomna na pracovišti, a to z důvodu pracovní neschopnosti. Větší pozornost měla být dle soudu věnována i skutečnosti, že pokročilé těhotenství ... bylo při sledování pořadu, v němž tato vystupovala, na první pohled zjevné. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud správní orgán dospěl k závěru, že účastník řízení jako zaměstnavatel ... byl správcem (citlivého) údaje o jejím rizikovém těhotenství a tento údaj neoprávněně zveřejnil, byl povinen zohlednit okolnosti zveřejnění údaje, a to zejména co do vyhodnocení, zda tyto představovaly okolnost polehčující či přitěžující. Obdobné vyhodnocení skutkových okolností případu přitom Nejvyšší správní soud postrádal i ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu ... a ... a jejich soužití ve společné domácnosti.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že na posouzení věci nemohl nic změnit odkaz Úřadu na nutnost interpretovat zákon o ochraně osobních údajů v souladu se směrnicí č. 95/46/ES, k jejímuž provedení byl přijat, stejně jako je podle názoru soudu v této souvislosti irelevantní odkaz Úřadu na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. listopadu 2003 ve věci C-101/01 (Lindqvist v. Švédsko)

Správní orgán prvního stupně následně pokračoval v řízení. V něm vydal rozhodnutí ze dne 21. května 2014 čj. VER-2821/09-34, jímž byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč a dále povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Bylo opět konstatováno porušení povinností stanovené v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, a § 9 zákona o ochraně osobních údajů, a to tím, že účastník řízení v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. srpna 2009 zveřejnil od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 osobní údaje ... a ... v rozsahu informací o jejich vztahu, společné domácnosti a o tom, že těhotenství ... je rizikové, a to bez souhlasu subjektů údajů čímž účastník řízení spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně.

Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení dne 5. června 2014 rozklad. Účastník řízení opět namítal, že není správcem ani zpracovatelem údajů, jejichž zveřejnění vedlo Úřad k uložení pokuty a toto postavení nemá ani jako zaměstnavatel v souvislosti s existencí pracovního nebo služebního poměru, jak je dovozeno v napadeném rozhodnutí. Účastník řízení dále uvedl, že údaj o rizikovém těhotenství mu poskytla sama ... a údaj o společné domácnosti stěžovatelů je údajem všeobecně známým. To, že žijí společně, je známo jak ve Věznici Světlá nad Sázavou, kde oba pracovali, tak v obci ..., kde jsou hlášeni k trvalému pobytu, přičemž jde o malou obec, která má 425 obyvatel. Účastník řízení dále uvedl, že vzhledem k tomu, že není správcem ani zpracovatelem předmětných údajů a tyto údaje nepodléhají ochraně podle zákona o ochraně osobních údajů, není a ani nemůže být naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, jakož i podle jiných ustanovení tohoto zákona. Účastník řízení dodal, že i kdyby byl správcem předmětných údajů, vztahuje se na jejich zveřejnění § 5 odst. 2 písm. e) výše uvedeného zákona, kdy podle tohoto ustanovení může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu jeho práv a právem chráněných zájmů. Podle účastníka řízení se správní orgán nedržel právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku čj. 4 As 109/2013-48 ze dne 20. února 2014 a nepostupoval v jeho intencích. Vzhledem k výše uvedenému účastník řízení navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a řízení ve věci bylo podle § 66 odst. 2 správního řádu, zastaveno.

Na základě výše uvedeného je tak Úřad nyní povinen přezkoumat napadené rozhodnutí čj. VER-2821/09-34 ze dne 21. května 2014, a to i s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu, kterými je na základě § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, vázán.

Odvolací orgán proto přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací orgán k dané věci uvádí, že osobním údajem je dle ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Údaje o vzájemném vztahu, soužití ve společné domácnosti a o rizikovém těhotenství ... naplňují definiční znaky osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se týkají určeného nebo určitelného subjektu údajů, a podléhají tak režimu zákona o ochraně osobních údajů. Údaj o rizikovém těhotenství je údaj, který mimo jiné vypovídá o zdravotním stavu subjektu údajů a dle odvolacího orgánu je nutno jej považovat za citlivý údaj podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů.

Odvolací orgán v dané věci uvádí, že Úřad v rámci opakovaného správního řízení dospěl k závěru, že účastník řízení je v rámci zpracování údajů ve formě jejich shromáždění, utřídění a zveřejnění na internetu správcem osobních údajů podle ustanovení § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého je správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí a jak vyplývá ze spisu, správcem ve vztahu ke zveřejněným osobním údajům se účastník řízení stal v okamžiku, kdy sám o své vůli rozhodl je popsáním způsobem zveřejnit. Otázka, zda a jakým způsobem a případně za jakým účelem tyto osobní údaje zpracovával již předtím, přitom není předmětem odvolacího řízení, neboť posuzované jednání je odlišným zpracováním, které bylo realizováno za odlišným účelem. Účastník řízení z různých zdrojů získal osobní údaje, tyto utřídil a následně zveřejnil. Jak vyplývá z jeho opakovaných vyjádření, činil tak pro ochranu

svých práv a právem chráněných zájmů. Jinak řečeno účastník řízení stanovil nový účel zpracování a pro jeho dosažení osobní údaje popsáním způsobem rovněž zpracovával, přičemž toto jednotlivé zpracování je podle závěru správního orgánu prvního stupně i odvolací orgánu v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů.

K druhému tvrzení účastníka řízení, že postavení správce osobních údajů nemá ani jako zaměstnavatel v souvislosti s existencí pracovního nebo služebního poměru, odvolací orgán uvádí, že je třeba souhlasit s právním názorem správního orgánu prvního stupně, že je v této souvislosti postaveno najisto tvrzení účastníka řízení o tom, že součástí personálních spisů vedených k ... a ..., jako osobám ve služebním poměru k účastníku řízení, nebyly osobní údaje o jejich vztahu, o sdílení společné domácnosti a o rizikovém těhotenství Z tohoto důvodu správní orgán nepřistoupil k provedení dokazování tak, jak bylo presumováno Nejvyšším správním soudem, tj. správní orgán prvního stupně správně vyšel z toho, že výše uvedené osobní údaje nebyly předmětem evidence účastníka řízení jako zaměstnavatele, nýbrž je získal jako informace pramenící z obecného povědomí na pracovišti. Nicméně to, že účastník řízení dotčené osobní údaje za vlastním účelem shromáždil, byť z různých zdrojů, dále uspořádal a zveřejnil, představuje samostatné zpracování osobních údajů a takové zpracování neprobíhalo v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, a právě za to je účastník postihován. Skutečnost, že samotné zveřejnění osobních údajů na internetu, bez ohledu na jejich zdroj, představuje jejich zpracování ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, a tím v důsledku i ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, potvrdil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 6. listopadu 2003 ve věci C-101/01 (Lindqvist v. Švédsko).

Pokud jde o námitku účastníka řízení, že údaj o rizikovém těhotenství mu poskytla sama ... a údaj o společné domácnosti stěžovatelů je údajem všeobecně známým, pak je nutno uvést dvě skutečnosti. Zaprvé ani fakt, že osobní údaj je v určitém prostředí (na pracovišti, v místě bydliště) obecně znám, nemění nic na jeho charakteru osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Shromáždění a další zveřejnění takovýchto místně známých osobních údajů neomezenému okruhu osob prostřednictvím internetu je nezbytno považovat za zpracování osobních údajů. Dále odvolací orgán považuje za nutné potvrdit závěry a argumenty správního orgánu prvního stupně, že údaje o společné domácnosti a rizikovém těhotenství v tiskové zprávě nebyly pro tvrzenou obranu účastníka řízení nutné a přiměřené, a proto jejich zveřejněním bylo zasaženo do ústavně garantovaného práva na ochranu soukromého a osobního života, neboť se ve svém důsledku jednalo o určitou formu osobního nátlaku na ... a Navíc údaj o rizikovém těhotenství ... je citlivým údajem, kdy odvolací orgán bere za jednoznačně prokázané, že účastník řízení nedisponoval výslovným souhlasem subjektu údajů a ani jiným právním titulem podle ustanovení § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů k jeho zveřejnění. Odvolací orgán tak souhlasí s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který došel k závěru, že za protiprávní je nutno považovat zveřejnění informace, že těhotenství ... je rizikovým, nikoliv zveřejnění informace o jejím těhotenství jako takovém, neboť to bylo, jak uvádí i Nejvyšší správní soud, zjevné z televizního pořadu. Stejně tak jako správní orgán prvního stupně i odvolací orgán považuje za nepřijatelné, aby kdokoliv mohl bránit svoji „dobrou pověst“ před nařčením třetích osob tím, že zveřejní bez jejich souhlasu subjektu údajů jejich citlivé údaje tak, jak tomu bylo v tomto případě, a to konkrétně o zdravotním stavu dané osoby. Stejně tak odvolací orgán považuje za neakceptovatelné, aby účastník řízení vysvětloval dlouhodobou nepřítomnost zaměstnance na pracovišti tím, že veřejně šíří konkrétní údaj, který vypovídá o zdravotním stavu, tedy konkrétní diagnóze tohoto zaměstnance.

K tvrzení účastníka řízení, že i kdyby byl správcem předmětných údajů, vztahuje se na jejich zveřejnění ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, odvolací orgán k této námitce účastníka řízení uvádí, že ani s touto námitkou nelze souhlasit, protože účastník řízení se při zveřejnění předmětných údajů neomezil na věcnou argumentaci, která by v kontextu uvedené reportáže byla dostačující k ochraně jeho práv a právem chráněných

zájmů, ale se zjevným úmyslem zastrašit či poškodit stěžovatele uvedl i jejich další osobní a citlivé údaje. Pro jejich zveřejnění pak nelze právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů aplikovat, a to pro rozpor s větou za středníkem.

S ohledem na výše uvedené považuje odvolací orgán závěry správního orgánu prvního stupně za správné a zákonné, neboť z napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že tento se řádně držel právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku čj. 4 As 109/2013 ze dne 20. února 2014 a postupoval v souladu s ním. V rozkladu pak nejsou uvedeny žádné právní ani faktické námitky, které by odůvodňovaly změnu či zrušení rozhodnutí, jehož se daný rozklad týká.

Na základě všech shora uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha 12. srpna 2014

RNDr. Igor Němec
předseda